

nævnte, kan blive grundig prøvet og Resultatet endelig fastslaaet.

Madsen-Mygdal: Ja, ogsaa dette Lovforslag finder jeg kun, der er Grund til at anbefale paa det bedste. Jeg kan sige, at jeg, foruden af Hensyn til Sagens Betydning i al Almindelighed, ogsaa af personlige Grunde blev glad ved at se Forslaget fremsat for Rigsdagen. Det første Aar, jeg fungerede som Statsrevisor, var nemlig et af de vanskeligste Punkter, jeg havde med at gøre paa den Del af Statsregnskabet, jeg beskæftigede mig med, netop § 16 og særlig Invalideforsørgelsen og den almindelige Invalidefond. Den bestaar, som Anmærkningerne til Lovforslaget oplyse, og som ogsaa den højtærede Finansminister har omtalt, af en hel Mængde forskellige Kasser, som hver har sit særlige Regnskab, og det er meget indviklet. Den ene Kasse laaner af den anden, og de laane af Statskassen osv.; der laanes af Kassebeholdningen for et Aar og tilbagebetales af Kassebeholdningen for et andet Aar, og der er mange indviklede Forhold, som det ikke er saa ganske let at hitte Rede i. Jeg skønner nu ikke rettere, end at hele denne Historie er fuldstændig unyttig. Sagen er jo den, at Invalidefonden kun er i Stand til at bære saadan noget som omtrent $\frac{1}{4}$ af Invalideforsørgelsen; Resten tilskydes af Statskassen. I 1876 gik man ud fra, at naar man lod Pensionerne udredes direkte af Statskassen, skulde den almindelige Invalidefond herefter kunne bære Invalideforsørgelsen, idet man antog, at naar Krigsinvaliderne efterhaanden døde ud og faldt bort, vilde Fonden Tid efter anden kunne bære Udgifterne. Men denne Forudsætning slog ikke til. I Stedet for at Invalidefondens Bæreevne skulde blive større og større, er det modsatte blevet Tilfældet. Den højtærede Finansminister har jo allerede i Dag gjort Rede for det, idet han har vist os, hvorledes Indtægterne ere gaaede nedad og Udgifterne opad siden 1876, altsaa den omvendte Vej af det, man den Gang forudsatte. Indtægten er gaaet ned fra 148,000 Kr. i 1876—77 til 129,000 Kr. i 1902—03, medens Udgiften er stegen fra 373,000 Kr. i 1876—77 til 505,000 Kr. i 1902—03, og naar det Lovforslag, som vi nys have forhandlet om, bliver vedtaget her paa Rigsdagen, ville Udgifterne yderligere stige med mellem 150—160,000 Kr., saa det er soleklart, at Invalidefonden paa ingen mulig Maade er i Stand til at kunne opfylde det, som var Hensigten med den,

nemlig at udrede Invalideforsørgelsen. Det er Statskassen, som maa paatage sig den allerstørste Del deraf, og saa er det jo ganske naturligt at sige: Disse Kasser gaa ind i Statskassen, som til Gengæld overtager alle den almindelige Invalidefonds Forpligtelser af en hvilken som helst Art. Jeg synes, det er simpelt og ligefremt. Derfor vil jeg meget anbefale denne Sag og ogsaa anbefale den til hurtig Fremme. Jeg forstaaer ikke rigtigt, at den foregaaende Taler finder det nødvendigt, at Sagen henvises til Udvalg. Han mener, at det er nødvendigt at faa undersøgt — grundigt undersøgt, sagde han to Gange — hvorvidt det er retmæssigt at foretage noget saadant, og han talte i denne Forbindelse om den overordentlige Invalidefond. I den Anledning vil jeg erindre om, at Søkvæsthusfonden jo blev inddragen i den almindelige Invalidefond i Henhold til Loven af 1851, og der har, mig bekendt, ikke været nogen Tvivl om Retmæssigheden heraf. Den almindelige Invalidefonds Forpligtelser synes der heller ikke at være Uklarhed om, saa jeg synes ikke, der er noget videre at undersøge med Hensyn til det retmæssige i at lade den almindelige Invalidefond gaa ind i Statskassen. Den overordentlige Invalidefond angribes slet ikke ved dette Lovforslag. Det er en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem syntes at være inde paa det. Den overordentlige Invalidefond bliver staaende ganske uberørt. Dette Lovforslag foreslaar kun, at den almindelige Invalidefond gaar ind i Statskassen, mod at Statskassen paatager sig de til denne knyttede Byrder og Forpligtelser i enhver Henseende. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag paa det bedste.

Rambusch: Jeg vil kun gøre den sidste ærede Taler opmærksom paa, at jeg under Henviisning til den oplæste Paragraf i Loven af 9. April 1851 meget stærkt betonede, at Lovforslaget kun omfatter den almindelige og ikke berører den overordentlige Invalidefond, saa naar det ærede Medlem troede, jeg havde gjort mig skyldig i en Fejltagelse, maa han ikke have hørt mine Ord.

Finansministeren (C. Hage): Det ærede 6te Medlem for København (Rambusch) gjorde nogle Bemærkninger, som allerede ere blevne besvarede af det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal), til hvis Udtalelser jeg kan henholde